

Het Woord delen //

Preeksuggesties

LEZINGENCYCLUS JAAR B // AFLEVERING 1

29 NOVEMBER 2020 - 17 JANUARI 2021

Met de advent begint een nieuw liturgisch jaar. De evangelist Marcus staat in dit jaar centraal, maar in de advent en kersttijd komt Marcus slechts sporadisch aan bod.

In de *advent* wordt toegeleefd naar de komst van de Heer. Deze 'komst' heeft twee aspecten: de komst bij het uiteindelijke oordeel en de komst van God-met-ons op aarde in de geboorte van Jezus.

In de *kersttijd* vieren we dat God zich naar de mensen heeft toegekeerd. In de geboorte van het Kind is de Eeuwige zelf op aarde verschenen; klein en kwetsbaar als een kind, machteloze gave van Godswege.

Na alle feesten komen we in een nieuw jaar terecht. Het lijkt dan liturgisch misschien wat 'stiller' te worden. Toch is het een rijke tijd. Het gedeelte van de Kersttijd en de boodschap van de Vorst van de Vrede krijgen tijd om wortel te schieten. Het is een tijd van relatieve rust. Misschien ook een tijd om de boodschap van het Kerstkind op verschillende wijze naar de kerkgangers en de mensen buiten het kerkgebouw te communiceren.

Liturgie is één groot communicatieproces. Alles wat je in de kerkruimte en in de liturgie hoort, ziet, ruikt of proeft heeft een 'boodschap' in zich en wordt door de toeschouwer of luisteraar of waarnemer 'ontvangen'. Bewust of onbewust. Ook in de liturgie moeten zender, boodschap en ontvanger in orde zijn. Mankeert er iets aan een van deze drie, dan lijdt de overdracht daaronder. Een kerkruimte die er verzorgd uitziet, straalt aandacht uit en 'zendt de boodschap uit' dat die ruimte belangrijk is. Ze is ook een boodschap van welkom voor ieder die er binnenkomt. Een lector die met zorg en aandacht leest, zegt daardoor alleen al dat zowel de schriftlezing als de toehoorders belangrijk zijn. Het Woord, de boodschap waarom het gaat, kan anders niet goed overkomen. De lector moet goed lezen, de lezing moet helder van taal zijn, de luisteraar moet willen horen. Een voorganger die zó bidt dat ieder in dat gebed kan meegaan, helpt de communicatie met de Enige tot stand te brengen. (p.12)

Hein Vrijdag, *Handreiking voor wie spreken, bidden en lezen in de liturgie* (Liturgiecatechese 8) Heeswijk 2014. Uitgeverij Berne Media | Abdij van Berne. ISBN 978 90 8972 067 2 (te bestellen bij www.berneboek.com)

Græg uw aandacht voor het volgende:

- De 2e zondag door het jaar, 17 januari 2021 is Zondag in de bidweek voor de eenheid van de christenen

De thema's voor de zondagen in deze handreiking zijn als volgt:

Onverwacht

1e zondag van de advent // 29 november 2020

Mijn bode voor u uit

2e zondag van de advent // 6 december 2020

De Onbekende verwachten

3e zondag van de advent // 13 december 2020

Gods vrucht dragen

4e zondag van de advent // 20 december 2020

De Redder geboren

Kerstmis – Nachtmis // vrijdag 25 december 2020

De Redder geboren

Kerstmis – Dageraadsmis // vrijdag 25 december 2020

De Redder geboren

Kerstmis – Dagmis // vrijdag 25 december 2020

De Redder geboren

Tweede Kerstdag - H. Stefanus // zaterdag 26 december 2020

Vruchtbaar geworden

Feest van de heilige Familie // 27 december 2020

Zegen over allen

Nieuwjaar – H. Maria, Moeder van God // 1 januari 2021

Dag van de vrede

Licht over ons opgegaan

Openbaring des Heren // 3 januari 2021

Mijn Veelgeliefde

Doop van de Heer // 10 januari 2021

Hij komt langs

2e zondag door het jaar // 17 januari 2021

Zondag in de bidweek voor de eenheid van de christenen

Onverwacht //

Lezingen

Jesaja 63,16b-17.19b; 64,3b-8

Psalm 80,2ac en 3b,15-16.18-19

1 Korintiërs 1,3-9

Marcus 13,33-37

De verwachting en geboorte van een kind: het is iets waar je naar kunt verlangen en uitzien, maar het moment van de geboorte blijft tot op het laatste een mysterie. Als het eindelijk zover is, gebeurt het ondanks alle voortekenen toch altijd min of meer onverwacht. Het overvalt de kersverse ouders als het ware en er volgt een hectische periode waarom zowel hun leven als hun huidhouden op zijn kop staat.

In de lezingen van vandaag lezen we echter nog niet over de komst van Jezus als het kind in de kribbe bij Kerst. Wel gaat het over verlangen: verlangen naar de komst van de Heer. Te midden van aardse ellende roept Jesaja om het openscheuren van de hemel zodat God kan neerdalen. In het evangelie vertelt Jezus dat de wederkomst onverwachts zal zijn – hoewel deze door tekenen en een tijd van verschrikking wordt voorafgegaan. Je kunt aanvoelen dat er iets – Iemand – aan zit te komen, maar het wanneer blijft een mysterie. We moeten als gelovigen dus waakzaam zijn: als dienaren van God mogen we niet in slaap sukkelen.

Dat ‘slapen’ moeten we hier niet al te letterlijk nemen. Geen mens kan zonder slaap en dat wordt ook niet van ons gevraagd. Jezus bedoelt hier dat we ‘wakker’ en helder moeten zijn wat onze houding betreft. Niet ‘ingedut’ in dagelijkse sleur, in onverschilligheid. Niet lethargisch met de armen over elkaar blijven zitten toekijken. Niet de handen in de lucht gooien omdat we het ook niet weten, maar alert zijn op wat we wél kunnen doen.

Zorgen dat we als gelovige individuen, als samenleving en als wereldbevolking de juiste prioriteiten stellen.

Het afgelopen jaar was een jaar als geen ander in onze moderne samenleving. Bood het nieuws ons voorheen vooral dramatische beelden van ver weg – iets waar we haast ‘immuun’ voor zijn geworden – nu kwam er ineens veel dichtbij.

De pandemie met alle gevolgen van dien, de gewelddadige dood van George Floyd en de daarop volgende wereldwijde protesten tegen racisme. Maar ook de groeiende aandacht voor de aarde, de Schepping die onze continue vraag naar meer, meer, meer niet kan dragen. Niet voor niets riep paus Franciscus het Laudato Si'-jaar uit. In vele opzichten bevonden en bevinden we ons als mensheid op kantelpunten. Kritieke kantelpunten die er toe doen voor onze toekomst en die van de generaties na ons.

Wat treft de heer des huizes uit het verhaal aan wanneer hij onverwachts terugkeert? Sukkelende bedienden, slecht onderhoud, een verslonst en muf huishouden? Of brandt er licht, staat er iemand klaar om hem te ontvangen, wordt hij welkom geheten in schoon, opgeruimd en goed onderhouden woning met rijkelijk gevulde provisiekasten? Kan hij zich welkom weten in zijn eigen huis?

En wat zou God aantreffen in ons hart, in ons doen en laten, als Hij vandaag of morgen plotseling bij ons zou aankloppen? Zijn we gefocust op de juiste dingen? Hebben we voldoende onderhoud gepleegd aan ons geloofsleven, gaan we op een respectvolle manier om met elkaar en met de Schepping die we in bruikleen hebben gekregen? Zijn onze harten en gedachten opgeruimd, ontdaan

van stof en vuil? Kijken we uit naar Zijn komst, hebben we onze talenten en middelen ingezet om alles in huis te hebben om Hem op waardige wijze te ontvangen?

Of komt Hij eigenlijk – als we heel eerlijk zijn – waarschijnlijk een beetje op het verkeerde moment? Iedereen kent het fenomeen wel: onaangekondigde visite die plotseling op de stoep staat, nét op zo'n dag dat je huishouden verre van presentabel is en je eigenlijk helemaal geen trek hebt in bezoek. Is God ook zo'n gast die op een ongewenst moment aanklopt? Omdat we de echt belangrijke dingen in het leven nog maar even op de lange baan geschoven hadden? Omdat het in sommige hoeken toevallig nét even een bende is omdat we afgeleid werden door leukere dingen, de dagelijkse sleur – of gewoon omdat we niet goed wisten waar te

beginnen en daarom maar helemaal niet begonnen zijn?

God vraagt niet het onmogelijke van ons: we hoeven niet perfect te zijn. Het geeft niet als hij 'werk in uitvoering' aantreft. Wel vraagt Hij dat we daadwerkelijk iets uitvoeren. Niet omdat we angstvallig en misschien een tikje berekenend Zijn komst afwachten, maar omdat we Hem met heel ons hart willen dienen. Hoewel we niet blind moeten zijn voor de tekenen, maakt het tijdstip van de terugkeer van de heer des huizes dan niet uit.

Laten we ons deze Adventsperiode bezinnen op de vraag hoe wij goede dienaren Gods kunnen zijn; dienaren die zonder angst en van ganser harte kunnen en durven uit te zien naar de komst van Jezus Christus.

Mijn bode voor u uit //

Lezingen

Jesaja 40,1-5.9-11

Psalm 85,9ab-10.11-12.13-14

2 Petrus 3,8-14

Marcus 1,1-8

Nelson Mandela was een roepende in de woestijn, uiteindelijk is de Apartheid afgeschaft. Galileo Galilei in de 16e eeuw was het ook, uiteindelijk zijn we nu wel overtuigd dat de aarde om de zon draait en niet andersom. Johannes de Doper heeft niet het eindresultaat gezien, voortijdig is hij geliquideerd door koning Herodes. Hij is een roepende in de woestijn, dat is zijn roeping, zo heb ik langzamerhand geleerd. Je moet wel een sterke innerlijk drive hebben om trouw te blijven aan je roeping. Dit gaat in tegen ons moderne levensgevoel!

Wij leven in een maatschappij waarin elk verlangen dat in ons opkomt onmiddellijk – hier en nu – vervuld moet worden. Vóór 23 uur 's avonds besteld, morgen in huis. En als mijn vriend met wie ik samenwoon mankementen gaat vertonen, dan is er heus wel een ander. Het klinkt wat cru, maar ergens in ons hart weten we dat dit voorkomt. Helaas. In ieder stadje, een ander schatje, speelt de plaatselijk cabaretvereniging dit weekend en vertolkt hiermee wat er in onze samenleving ook is. Onze verlangens zijn eindeloos. In deze tijd van Sinterklaas en Kerstmis worden we door de commercie flink aangesproken: we zouden nog zoveel meer kunnen verlangen en dat kan ik jou verkopen. Reclame speelt in op begeerte.

Johannes de Doper in de woestijn blijft maar roepen: maak de weg vrij voor God die komt. Verlangen we daarnaar, een God die komt? Of is zo'n roep eerder irritant en ongemakkelijk? Zitten we wel op God te wachten? God is toch dood? Of minstens is Hij

verdwenen uit het blikveld van veel mensen vandaag, hier in het rijke Westen. Laten we eens iets proberen: stel dat God dood is of minstens helemaal niet meer meespeelt in ons dagelijks bestaan. Mensen als Johannes de Doper kunnen dan wel blijven roepen dat we de weg voor Hem moeten vrijmaken, maar Johannes is van vroeger en mensen zoals hij – en ik ben er een van – herhalen een oud en versleten item. Stel dat die God van Johannes en van Jezus en van mij niet meer meetelt, dan komen er ongetwijfeld andere heersers. En ze zijn er al. In de tijd van Johannes was er koning Herodes, in het kerstverhaal over twee weken wordt verteld: toen Augustus keizer was, en er een zekere Quirinius de scepter zwaaide. We kunnen vandaag zeggen: toen Trump de wereldvrede in gevaar bracht, en Kim Jong-Un, en zovele anderen. Of ook: toen de verslaving aan de smartphone het aantal verkeersdoden deed stijgen. Dat worden dan onze meesters!

Johannes de Doper was een vrije mens. Hij doorzag de mechanismen van de macht en besloot een roepende in de woestijn te worden, zoals er gelukkig na hem nog velen zouden volgen, Jezus op de eerste plaats maar ook een heilige Franciscus, of een Donatus, of een Willibrord, een Servatius, om maar een paar ons bekende heiligen te noemen. God wil ons tot vrije mensen maken, daarom breekt Hij met Kerstmis door in onze gesloten wereld met zijn eigen Zoon Jezus. Verwachten wij dit? Nu we geen Sinterklaas meer hebben te verwachten met de cadeaus en de gezelligheid, is onze verwachting dan voorbij? Ik hoop het niet. Maar verwachten we een God voor wie we de weg vrij dienen te maken?

Gelukkig dat er roependen in de woestijn zijn die ons aanspreken om net even anders te luisteren en te kijken naar wat er vandaag

speelt. Wij kunnen bij onszelf en in onze omgeving de weg vrijmaken voor God die zijn vrijheid aan mensen kwijt wil. Hij wil tenslotte dat mensen niet gebonden zijn aan welke verslaving dan ook. En dan heb ik het niet alleen over roken, over drank en drugs. Er kan ook de verslaving zijn aan mijn gewone leventje, zo sterk dat ik niet meer ontregeld kan worden door de liefde. Want liefde ontregelt altijd.

Johannes de Doper roept om de weg vrij te maken voor de God die liefde is. Die zich

over twee weken laat zien in de geboorte van zijn eigen Zoon Jezus. Zijn wij vrije mensen om Jezus te ontvangen? Kerstmis is toch wel meer dan wat vrije dagen. Kerstmis, Christmis, zonder Christus is een geamputeerd feest. Hebben wij het uithoudingsvermogen om zowel trouw te blijven aan ons geloof alsook om te blijven verwachten? We hebben alles niet onmiddellijk. Liefde weet te wachten, zeker als het gaat om God die Liefde is en die bij ons wil komen wonen.

De Onbekende verwachten //

Lezingen

Jesaja 61,1-2a.10-11

Lucas 1,46-48.49-50.53-54

1 Tessalonicenzen 5,16-24

Johannes 1,6-8.19-28

Broeders en zusters,

Een van de belangrijkste vragen die we onszelf kunnen stellen is: 'wie ben ik?' En ook: 'waar sta ik voor?' Het antwoord heeft alles met onze identiteit te maken. Wie ben ik als mens, gelovige, als ouder, en noem verder maar op. Ons innerlijk beleven en uiterlijk gedrag hangt hier ook mee samen. Ideaal is het als het ene en het andere volkomen met elkaar in overeenstemming zijn. Dat de theorie dus helemaal klopt met de praktijk en werkelijkheid.

Een voorbeeld. Als je zegt: 'ik ben blij,' dan kun je dat merken. Je lacht en straalt dat uit en dat voelt ook zo: goed. Maar als je hetzelfde zegt terwijl je sip naar buiten kijkt en dat op een toon die somber is, dan klopt er dus iets niet. Over die samenhang gaat het ook in onze gelovige beleving en voorbereiding op kerstmis.

Want deze derde adventszondag werd vroeger wel genoemd 'zondag Gaudete', naar de eerste woorden van de Latijnse intredezing. En dat betekent de zondag van de Vreugde en blijdschap. (Als je 'Gaudete' snel zegt, klinkt het als 'koud eten', wat natuurlijk niet blij maakt.)

Als je blij bent, maakt dat anders. Volgens Paulus hoort het gewoon bij ons gelovig- en christen- zijn. Hij zegt dat ook: 'weest altijd blij...' En ook: 'bidt zonder ophouden.' Dat is wel veel en sterk! Want kun je wel altijd blij zijn als je negatief of akelig nieuws hoort of als je verdriet hebt? En ononderbroken bidden, dat lukt ook veel en ervaren kloosterlingen

vaak niet... Het gaat er daarom eerder om te beseffen dat er altijd een reden is om vreugdevol te zijn, ook al is de situatie niet in alle omstandigheden ideaal.

Wat eraan vooraf gaat, is belangrijk. Dat is de basis die God legt. Daarover spreekt Jesaja in de eerste lezing. Jezus zal deze passage later voorlezen in de synagoge in Nazareth. Het is de voorspelling die Hij op Zichzelf toepast want in Hem is de Vreugdebode gekomen. Alles gaat in en door Hem in vervulling: Gods koninkrijk dat gestalte krijgt door Zijn optreden.

Maar wat betekent dit voor ons? Kunnen wij er wat mee? Of anders gesteld: zijn wij blij met Hem en zijn komst? Advent is toch Hem verwachten. Naar Hem toelevend. Eigenlijk zou dit verlangend uitzien ons voortdurend dienen te kenmerken. En daarmee zijn we midden in het evangelie.

Want als er iemand is die dit in zichzelf bewust is en voltrekt dan is het Johannes de Doper. Hij is in alles Jezus' voorloper. Heel zijn bestaan is bescheiden – voorlopig om alles en iedereen voor te bereiden opdat Hij, de Heer, kan komen. Deze derde adventszondag staat daarvan in het teken. Het is een dubbele gezindheid die spreekt en nodig is. De liturgische kleur is daarom enerzijds paars, de kleur van soberheid en ingetogenheid. Ons hart moet leeg worden om Jezus' volheid te ontvangen. En anderzijds wit, de blijde en vreugdevolle feestelijke kleur van zijn komst en aanwezigheid, ook nu al. Meng je beiden, dan kom je op roze uit.

Jezus is het grote Licht. Daarbij vergeleken is Johannes maar een kleine lamp om bij- en vooruit te schijnen. Johannes moet niet in het midden, in het centrum staan, maar Hij die na hem komt: Jezus. Na Jezus' doop zal Johannes ook letterlijk plaats maken en zelfs verdwijnen als zijn taak is volbracht.

3e zondag van de advent // 13 december 2020

Johannes' persoon en zijn boodschap helpen ons dus om je die blijdschap en vreugde eigen te maken. Jezelf te vinden en ontdekken in het plan dat God met je heeft. Niemand kan je dat afnemen. Maar het gaat niet vanzelf. We hebben nog even tijd om ons persoonlijk en bewust op het kerstfeest te prepareren. De afgelopen maanden hebben ons laten zien wat echt belangrijk is en ertoe doet... denk alleen al aan het omgaan met het corona virus... dat relativeert en motiveert ons innerlijk.

Laten we ons door het licht van Gods' nabijheid en Jezus' komst inspireren, ja, verteren.

Dan worden wij verlicht en kunnen wij op onze beurt weer anderen verlichten. Leef naar Jezus toe want Hij komt naar ons toe. Dat was toen voor Johannes. Dat is nu voor elk van ons nog altijd van toepassing. Het maakt je heel klein maar ook heel blij.

En of je dan een waakvlammetje bent of een kaars of een lichtbundel: je straalt dat dan zelf uit! Je wordt en bent steeds meer jezelf dankzij Hem. Dan geeft Hij je licht en warmte en zal het bidden en het blij blijven vast ook soepeler gaan. Dat het bijna volle licht van de adventskrans ons daartoe aanzet!

Gods vrucht dragen //

Lezingen

2 Samuël 7,1-5.8b-11.16

Psalm 89,2-3.4-5.27 en 29

Romeinen 16,25-27

Lucas 1,26-38

Wie van u heeft er wel eens een lied geschreven? Vast wel. Koning David maakt ook liederen: psalmen. Dat is toch wel iets bijzonders; deden ze dat allemaal maar, de generaals, de politici, dan had niemand meer tijd om gewichtig te doen, oorlog te voeren en ruzie te maken.

God heeft David rust gegeven en David en zijn mensen kunnen veilig wonen en dat doen ze ook. Terwijl de mensen van Jeruzalem van hun rust genieten en David in zijn fraaie stenen huis zit, schrikt hij want wat is er aan de hand: de ark van God die ze enkele maanden geleden zo triomfantelijk Jeruzalem hadden binnengehaald staat niet in zo'n mooi huis maar ergens boven op de heuvel, in een tent! Iedereen was zo druk geweest met het bouwen van de stad met het inrichten van hun huizen dat de ark van God gewoon vergeten was: de grote kist met daarin de stenen platen waarop de tien geboden stonden stond nog steeds in een tentje. Daar moet iets aan gedaan worden. David roept de profeet Natan erbij: 'ik heb een leuk bericht voor je; ik ga een huis bouwen voor God; nou, wat vind je daarvan?'

Eerst denkt de profeet: 'een kerk bouwen dat is altijd goed.' Maar hij wordt in een visioen in de nacht gecorrigeerd door God zelf. Davids vergeetachtigheid mag dan een minpuntje zijn maar het geeft Natan de kans – en dat is veel belangrijker – hem te vertellen hoe het nu werkelijk zit met de verhouding van God met de mensen. 'Laat jij je plannen nu maar even varen; God heeft helemaal geen huis van jou nodig.'

En dan wordt de profeet echt profeet; hij gaat grote dingen aankondigen: 'Jij hoeft niet voor God een huis te bouwen: God zal voor jou een huis bouwen.' God is niet in een huis te vatten, noch van jou, noch van je zoon Salomo die wel een tempel mag bouwen: want God woont werkelijk onder de mensen als ze Hem binnenlaten. David is diep onder de indruk en bidt: 'als dat zo is, Heer, kom dan bij mij binnen en zegen mijn huis opdat ik trouw mag blijven uw dienaar al mijn dagen.' Een prachtig gebed. 'Kom bij mij binnen...' We horen al wat er later gezegd zal worden door een meisje in Nazareth Maria: 'mij geschiede naar uw woord.' Wát een wijzen waarop God in levens van mensen vrucht kán dragen of andersom waarop mensen Gods vrucht in hun leven dragen.

Bijna duizend jaren na David leefde Maria, Mirjam heette ze echt, Mirjam van Nazareth. Ze droeg de naam van het zusje van Mozes, dat haar broertje had gered – het dreigde met Mozes ook verkeerd te gaan – door hem in het riet te verstoppert in een biezemandje en ze had dapper haar broer gesteund toen hij de joden aanvoerde weg uit het slavenland Egypte. Die Mirjam, naar wie Maria genoemd was, had gezongen met alle joodse vrouwen uit dankbaarheid aan de overkant van de zee toen die was opengegaan en het volk van God doorgang had gegeven op de weg naar de vrijheid. Mirjam was de profetes van de bevrijding, de zangeres van een nieuwe toekomst. Dat zal Mirjam van Nazareth, die wij met haar Griekse naam Maria aanduiden, ook zijn. Met Mirjam zal een nieuw toekomst beginnen zegt de evangelist Lucas. Zij draagt Gods vrucht.

Al lijkt het er op dat alles bij het oude zal blijven, er voltrekt zich een nieuwe geschiedenis: Gods Geest zal het aanschijn der aarde vernieuwen. Gods Koninkrijk zal doorbreken,

een toekomst die alle verwachtingen te boven gaat. Maria zal door de kracht van die Geest die het aanschijn der aarde zal vernieuwen worden overschaduwd en de droom die iedere joodse vrouw heimelijk koestert om de moeder te mogen worden van de Messias zal aan haar in vervulling gaan: zij zal de moeder van de Messias, de koning van Gods nieuwe koninkrijk, mogen worden. Wat in het verborgene groeit, komt aan het licht.

Ze weet hoe wonderbaarlijk God met Israël wil omgaan en zegt in dankbare verwachting, namens haar volk: ze geeft haar ja-woord op het woord van de Engel.

De beloften van God zijn niet vergeefs gesproken, de kracht van de heilige Geest die boven de chaos zweefde zal het aanschijn der aarde vernieuwen: Gods woord keert nooit werkeloos terug. Daarna gaat ze vlug naar Elisabeth en zal met haar, – de vrouw die onvruchtbaar heette – als eerste getuige zingen over Gods nieuwe toekomst in haar Magnificat. Die toekomst vraagt niet alleen om bejubeling. Die toekomst vraagt om trouw en deelname. Mirjam van Nazareth zal, bezielde door de Geest van God, haar roeping trouw vervullen.

Ze zal, overschaduwd door de Geest, trouw zijn aan haar zoon tot aan het kruis. Ze zal daarna, met alle leerlingen samen, wachten tot de pinkstermorgen komt en de kern van Gods afwachterende volk, de 12 apostelen,

overschaduwd gaan worden door de Heilige Geest. De engel van God kon rustig van haar heengaan want een hechte relatie tussen hemel en aarde was tot stand gebracht. De bevrijding van Israël – en via Israël van heel de mensheid – kon gaan beginnen.

Twee mensen David en Maria hebben ons vandaag les gegeven en ons openheid geleerd voor God: 'kom in mijn huis' zei David... 'mij geschiede naar uw woord' zei Maria. Het grote feest zal de volgende week aanbreken. Met veel toeters en bellen, met kunstsneeuw - echte sneeuw misschien ook nog - met nepengeltjes in de kerstboom en engelenhaar. In de kerk komen de echte engelen aan het woord de boden van God. Die spreken duidelijk genoeg. Ze zeggen: 'God zal zijn woord gestand doen. Voor God is niets onmogelijk'.

En van ons wordt als reactie verwacht het 'mij geschiede naar Uw woord.' Niet als een slaafse onderwerping aan wat God wil maar als een bereidheid om voor Hem te kiezen en voor Zijn mensen voor wie wij mogen leven. God kiest voor mensen en wij worden uitgenodigd en uitgedaagd voor Hem te kiezen en daardoor voor medemensen. De engelenzang zal te horen zijn. Het gebeuren in Bethlehem zal pas echt belangrijk blijken voor heel de wereld als wij samen, gesteund en gesterkt door de Geest, ook zo ons leven vrucht laten dragen: in ons zingen en bidden en spreken. En zo getuigen van Gods vrucht in ons leven.